

CAPÍTOL 27

Amb tot el batibull engegat, van fer els preparatius pel viatge, sabent del cert que no tornarien amb cap encàrrec, però com que a la Camil·la li feia il·lusió visitar la ciutat santa, hi van anar igualment.

Per sort, el nen es portava molt bé; ara ja començava a estar més estones despert i quan la Camil·la el posava davant la finestra del vagó, quedava embadalit mirant córrer el paisatge. Si el tren passava per davant d'algun lloc amb animals, s'esvalotava, picava el vidre i reia. La seva presència va alleugerir el viatge a tot el compartiment; va anar passant per totes les faldes i tothom el volia petonejar. La Camil·la n'estava molt orgullosa, ja de petita sabia que algun dia seria mare. El fet de néixer dona ja marcava el seu destí, era un ésser reproductor i malgrat que ella sempre s'havia mostrat contrària a acceptar rols imposats, aquest el tenia tan arrelat que no se'l va poder espolsar mai de sobre. Ara, però, es va adonar que li agradava. Els canvis hormonals experimentats amb la maternitat, havien fet l'efecte previst. Deu ser veritat que la natura és sàvia.

Tan bon punt van arribar, van donar una volta per la ciutat per tal de conèixer el terreny que trepitjaven, així es van fer una idea d'on estaven situades les esglésies i els museus que albergaven les pintures més interessants, per on passava el riu Tíber, i sobretot on era l'estat del Vaticà.

Arribat el dia acordat per a la cita papal, es van presentar totes dues amb el nen al Vaticà, van travessar la plaça de Sant Pere i van entrar per la porta que els hi havien indicat. Es van presentar i les van conduir per llargs passadissos fins a les dependències del Sant Pare. Allà, el secretari del Papa els hi va explicar el protocol a seguir i les va fer esperar.

Al cap d'aproximadament un quart d'hora les van fer entrar en una sala amplíssima, amb sostres també molt alts, on tot era superlatiu amb l'objectiu, sempre, d'impressionar al visitant.

El Papa no estava assegut a cap tron ni res semblant com s'havia imaginat la Camil·la. Estava en una taula envoltada d'un parell d'homes abillats de capellans, però cap de les dues va saber identificar quin rang eclesiàstic posseïen.

El secretari les va fer acostar a la taula i els va oferir dues cadires.

—Eminència, aquesta noia és la pintora —va dir el secretari, assenyalant la Camil·la.

—Bon dia, el teu nom és Camil·la veritat? —començà el Sant Pare per trencar el gel.

—Sí Eminència, bon dia, m'heu fet cridar i aquí estic —li respongué la Camil·la amb total seguretat, empassant-se el nerviosisme propi de la circumstància.

—M'han dit que ets molt bona pintora —la va afalagar el Papa.

—Jo no sóc ningú per dir-ho, Eminència, el que sí que li asseguro és que m'agrada treballar bé.

—També m'han dit que et prens la religió molt a la lleugera —el Papa va voler anar directament al gra.

—No sé qui us ha dit això, Eminència... —feu la Camil·la contrariada.

—I que no tens fe —seguí burjant el Papa.

—Fe, és creure tot el que diu l'església sense qüestionar-ho?—es defensà la Camil·la.

—El que diu l'església és paraula de Déu, cap home de la terra pot qüestionar la paraula de Déu filla meva.

—Jo puc creure que Jesucrist era un home bo, i que si ara vingúes aquí i veiés com viuen els que es diuen els seus successors, se li esberlaria el cap. L'església necessita la fe, que la gent cregui cegament, així és molt fàcil crear una religió, tothom ho ha de creure tot per absurd que sigui.

La Camil·la ja havia començat a llençar el seu atac, conscient que no en trauria res, però el plaer que li proporcionava aquell enfrontament amb la màxima representació de l'Església catòlica era tan irrefrenable que no ho hagués canviat per res del món.

—És clar que no has de qüestionar la fe, si et demostren un fet ja no cal tenir fe per creure-hi. La fe és una virtut teològica que te la dona Déu. —intentà convèncer-la el Papa.

—A mi també me la devia donar, però amb l'estudi i la meditació la dec haver perdut, Eminència. —li va dir amb una mitja rialleta.

Llavors intervingué un dels dos prelats que acompanyaven el Papa.

—Camil·la, et demano una mica de respecte, estàs davant del representant de Crist a la terra.

—Deixa, deixa, no em fan por aquesta joventut, al contrari —el reprengué el Sant Pare, donant-li un copet a la mà—, m'agrada que siguin espavilats, aquests són el futur de l'església, veuràs que quan, per fi, trobin el bon camí, seran els millors ambaixadors que tindrem.

—Doncs si has perdut la fe, resaré perquè Déu te la torni filla meva.

—També m'han dit —afegí el Papa— que vols donar veu a gent que fan pràctiques antinaturals abominables.

—Penso que us referiu al quadre que vaig pintar amb dos capellans caminant agafats de la mà —li va contestar amb aire de suficiència.

—En aquell quadre vaig voler expressar amor, aquells dos capellans s'estimen, quin mal hi ha? Jesús va dir que ens hem d'estimar els uns als altres.

—Però no d'aquesta manera xiqueta. Això és contra natura —l'atacà el Papa, obrint els braços.

—Agafar-se de la mà, és contra natura? Jo només els he pintat així. Qui hi vegi més enllà potser peca de pensament —es defensà la Camil·la.

—Però tu ho has normalitzat. Dos homes no es poden estimar d'aquesta manera malaltissa —replicà el Papa començant a sentir-se contrariat.

—No hi ha cap malaltia i molt menys afany de vici en l'homosexualitat —contestà la Camil·la segura de si mateixa. La conversa mantinguda a París amb el bisbe li havia proporcionat aquell aplom que necessitava davant el Sant Pare —. Per poder avançar en l'evolució de les espècies, la natura investiga altres camins per determinar quin és el millor. Es coneix com a prova-error.

—Déu va crear un home i una dona i prou.

—Tothom neix com neix i ningú és culpable de ser diferent del que es considera normal. Sabeu que hi ha tribus índies que consideren que tenir un homosexual a la família és un honor reservat a les bones famílies?

—Com et pots emmirallar en tribus de salvatges que no coneixen el Déu verdader?

—Aquestes tribus també tenen els seus Déus, i també creuen que són els veraders.

—Camil·la, saps que això que dius està a un pas de ser una heretgia? Estàs dient que el Déu dels nostres pares no és el Déu verdader?

—No ho sé, Eminència, potser quan els vostres precis facin efecte i em torni la fe perduda, potser llavors ho veuré clar, però ara no ho veig, en tinc jo la culpa de no tenir fe? —li va dir la Camil·la fent veure que estava descoratjada.

—És clar que tens tu la culpa, tota la culpa —li va retreure el Papa— penses massa, llegeixes massa i ves a saber quins llibrots llegeixes, potser la culpa també és dels teus pares que no t'han sabut portar pel camí recte i et deixen fer lectures abominables.

—Eminència, amb tot el respecte, m'heu fet venir de París per parlar de la meva fe? I, a sobre, malparlar dels meus pares?—el tallà la Camil·la, farta de sentir bajanades.

—No, però amb l'enrenou que has causat amb el quadre dels capellans, alguna cosa t'havia de dir. A més l'encàrrec que et volia fer té molt a veure amb el tema que parlem. Però veien com penses, no sé si ets la pintora adequada.

—Tinc entès que volíeu una visió de Sodoma i Gomorra... —va dir la Camil·la fent un petit sospir.

—L'església vol deixar ben palès que l'homosexualitat és una pràctica abominable. Però tinc els meus dubtes que una pintora que hi estigui a favor pugui representar de manera fefaent aquesta pràctica execrable i ignominiosa —. Feu el Papa visiblement inquiet.

—Mireu Eminència, la no acceptació de l'homosexualitat no és res més que una qüestió cultural, segurament d'una cultura i una societat patriarcal, on el masclisme és

part molt important. Entenc que canviar aquesta visió del món, després de tants anys predicant que l'homosexualitat és un vici i un pecat, ara els hi costarà molt. Però jo no en tinc la culpa, la té l'església i una moral estúpida —. La Camil·la es mostrà molt segura i atacà les paraules del Papa sense contemplacions.

El Papa, lluny d'arronsar-se, desplegà tota la seva homofòbia.

—Hi ha molts metges que et demostren que és una malaltia, un invertit no és una persona normal. L'església ho ha condemnat sempre i ho continuarà condemnant pels segles dels segles. I per molts homes és un vici, van a buscar plaer on no els pertoca.

La Camil·la tampoc s'acovardí i li contestà amb tota naturalitat.

—I també hi ha molts metges que diuen el contrari. I dins la natura, en el regne animal, es presenten molts casos d'homosexualitat que la majoria de la gent desconeix, només ho han vist els naturalistes, això demostra clarament que no és un vici, és una postura que entra perfectament en el que es pot considerar com a natural, no és habitual, però sí natural.

—Els animals són bèsties i actuen com a bèsties, no els comparis amb els homes, filla meva —la conversa estava començant a agafar un caire perillós.

—En tot cas l'església no és ningú per obligar una persona a sentir-se d'una manera determinada. Els sentiments neixen de dins i no els pots controlar, només pots controlar els actes, sinó, digui'm com pots controlar un sentiment? —l'interrogà la Camil·la.

—Amb la pregària filla meva. Allò que el teu esperit no pot dominar, ho has de deixar a les mans de Déu. Ell sempre t'ajudarà. Has de confiar en ell, per això et deia jo allò de la fe. La fe en Déu et canviarà els sentiments dolents per uns altres de bons. No en tinguis cap dubte.

En aquest moment, potser perquè notava molta càrrega negativa en l'ambient, el nen va començar a plorar. La Régine el va agafar i el va gronxar i passejar per la sala amunt i avall.

La Camil·la insistí en els seus arguments fent més preguntes incòmodes.

—Per què dos capellans no poden dedicar la seva vida a Crist tenint com a base l'amor mutu? A qui fan mal? Només fan mal a l'estament eclesiàstic, que ha de recular i reconèixer els seus errors de centenars d'anys. I tots sabem que l'església, amb molt de cinisme, diu que té la potestat de perdonar els pecats, però és incapaç de demanar perdó pels seus. Ja sé que cap Papa de Roma d'aquest segle, voldrà passar a la història per haver admès l'homosexualitat, perquè no seria entès per molts fidels que ho veurien com el més gran dels escàndols. Potser d'aquí a cent anys les coses canviaran...

—Aquest vici, del qual no pronunciaré el nom, l'església mai l'acceptarà, nena, ho sents, mai —el Papa començava a exaltar-se.

—El Gènesi diu que Déu va fer l'home a la seva imatge i semblança, oi Eminència? —La Camil·la s'havia preparat a consciència per aquest darrer atac.

—Efectivament.

—Tots els homes?, o només Adam?

—Tots, Camil·la, Déu va crear Adam i la seva descendència.

—Els homosexuals també?

—També, perquè amb la seva infinita misericòrdia, també els perdonarà si se'n penedeixen.

—Doncs, si són fets a imatge de Déu, podem pensar que Déu també ho és —va dir la Camil·la provant d'acorrallar al Papa.

—Estàs tornant a l'heretgia nena, sembla mentida que no ho entenguis. Déu no té sexe, està per sobre de tot això —feu visiblement molest i contrariat, mai ningú li havia qüestionat la sexualitat de Déu.

—Però el seu fill Jesús, fet home, sí que en tenia de sexe. —agullonava la Camil·la.

—Jesús és el fill de Déu fet home, sí, amb tots els atributs que té un home. —va haver de reconèixer el Sant Pare.

—Però els evangelis no parlen que es casés ni anés amb dones, i sí, en canvi, amb una dotzena d'homes... —la Camil·la estava exultant, ja el tenia entre l'espasa i la paret.

—On vols anar a parar Camil·la. Vigila bé i mesura les teves paraules.

—Llavors podria ser que Jesús fos homosexual? —li preguntà triumfant la Camil·la, davant la perplexitat dels assistents.

FI